

Παρά ταύτα επιζηήσαμε

Του ΚΩΣΤΑ ΙΩΡΔΑΝΙΔΗ

Η διαπίστωση ότι μία πενταετία προσαρμογής της εκτροχιασθείσας ελληνικής οικονομίας οδήγησε στην αποσύνθεση του πολιτικού συστήματος της Μεταπολιτεύσεως αποτελεί κοινό τόπο. Η μεσαία τάξη επιλήγη κατά τρόπο καίριο, αναδύθηκε ένας μικροαστικός ριζοσπαστισμός -ό,τι πιο επικίνδυνο μπορεί να υπάρξει σε μια κοινωνία- και εκφράσθηκε πολιτικά από τον ΣΥΡΙΖΑ πρωτίστως, αλλά και από τους ΑΝΕΛ και τη Χρυσή Αυγή.

Από την ένταξη της Ελλάδος στην ΕΟΚ, που χρονικώς συνέπεσε περίπου με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία το 1981, αλλά και στη συνέχεια όταν σταδιακώς διαμορφώθηκε και τελι-

Από την ένταξη της Ελλάδος στην ΕΟΚ, η χώρα διοικήθηκε από τους «δήθεν» — εκσυγχρονιστές, ευρωπαϊστές, πολιτικούς, τεχνοκράτες κ.λπ.

κώς κυριάρχησε επί πρωθυπουργίας του κ. Κώστα Σημίτη η νέα «ελίτ», η χώρα διοικήθηκε από τους «δήθεν» — εκσυγχρονιστές, ευρωπαϊστές, πολιτικούς, τεχνοκράτες κ.λπ.

Η αβαθής αυτή «ελίτ», στην οποία λίγο-πολύ ανήκουμε όλοι όσοι ασχολούμεθα με τα κοινά, απέτυχε, και ο λόγος πέρασε στον λαό, όχι στα άτομα με τα οποία διατηρούμε κοινωνικές σχέσεις, ούτε στους επισκέπτες που συναντούμε στις σουίτες των πολυτελών θεραπευτηρίων, αλλά στο απελπισμένο πλήθος που συρρέει στα εφημερεύοντα δημόσια νοσοκομεία, όπου εκεί και μόνον διαπιστώνει κάποιος την πραγματική σύνθεση της κοινωνίας των Ελλήνων.

Αυτή είναι η κατάσταση είτε το θέλουμε είτε όχι. Δεν είναι συνεπώς τυχαίο ότι, παρά τις άναρθρες κραυγές που εκπέμπονται από όλες τις πλευρές, ο μέσος συνετός πολίτης εύχεται να απολήξουν επιτυχώς οι διαπραγματεύσεις της κυβερνήσεως του κ. Αλέξη Τσίπρα με τους «θεσμούς» ή όπως θέλει

να τους ονομάσει ο κάθε ένας.

Μόνον με αυτόν τον τρόπο ο ριζοσπαστικοποιηθείς και αναρχούμενος μικροαστός θα επανενταχθεί -προφανώς δυσφορώντας- στην ευρωπαϊκή τάξη πραγμάτων, που ασφαλώς δεν είναι ιδανική, ενίοτε είναι αφόρητη και μικρονοϊκή, αλλά εκτός αυτής το μόνο που υπάρχει είναι το χάος. Αυτή είναι η συστηματική αποστολή του ΣΥΡΙΖΑ και δεν γνωρίζουμε εάν την έχει αποδεχθεί ο κ. Τσίπρας και οι στενοί του συνεργάτες. Ελάχιστα ενδιαφέρει με ποιον τρόπο θα προσπαθήσει να ανταποκριθεί σε αυτή την εθνική ανάγκη, αρκεί να επιτύχει.

Υπάρχει κάποια αντιστοιχία με το πρόσφατο παρελθόν. Μετά την πτώση του οικτρού καθεστώτος των συνταγματαρχών, ο αντιαμερικανισμός που είχε αναχθεί σε κύριο σύνθημα του αρχέγονου τότε ΠΑΣΟΚ, σε συνδυασμό με την έξοδο της χώρας από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ, που αποφάσισε η κυβέρνηση του Κωνσταντίνου Καραμανλή, έθετε σε κίνδυνο τη θέση της Ελλάδος στο αμυντικό σύστημα της Δύσεως.

Το πρόβλημα επιλύθηκε από τον Ανδρέα Παπανδρέου με την υπογραφή της συμφωνίας «απομακρύνσεως» των αμερικανικών βάσεων, που εξακολουθούν να παραμένουν. Και παρά τις φαιδρότητες και τις αντιρρήσεις για την πυρηνική στρατηγική της Συμμαχίας, η Ελλάς όχι απλώς παρέμεινε στο αμυντικό σύστημα της Δύσεως, αλλά μετείχε και στον πόλεμο του ΝΑΤΟ εναντίον της Σερβίας, επί της κυβερνήσεως Σημίτη, ενώ εκατοντάδες χιλιάδες διαδήλωναν την αντίθεσή τους στις στρατιωτικές επιχειρήσεις.

Υπάρχουν κάποια πράγματα που ουδέποτε αλλάζουν στη συμπεριφορά ημών των Ελλήνων. Διεκτραγωδώντας την κατάσταση που επικρατούσε το 1840, ο Νικόλαος Δραγούμης παρατηρούσε ότι κυριάρχουσε «καχεξία εσωτερική, δυσμένεια εξωτερική, βρασμός επαναστατικός, ένδεια χρημάτων». Οι ίδιες λέξεις αποδίδουν ακριβώς και τη σημερινή πραγματικότητα. Παρά ταύτα τότε επιζηήσαμε και ενίοτε μεγαλοουργήσαμε.